

стои: ὡς εἰρήκειμεν¹⁶⁾. Съобразно съ това, може да се даде едно по-правилно четене на въпросния текстъ: ... κρύφα τις λαβών, ὡς εἰρήκειμεν, περὶ τοὺς Σκύθας κεχώρηκε...¹⁷⁾. Византийскитъ писателъ, обаче, никжде другаде по-напредъ не говори за отвлечането на Иванъ Асѣня и затова думитѣ ὡς εἰρήκειμεν не могатъ да се отнесатъ къмъ никакъвъ по-предишенъ текстъ¹⁸⁾. Напротивъ, Георги Акрополитъ вече на по-предно мѣсто е упоменалъ за малолѣтието на Иванъ Асѣня, именно когато говори за възцаряването на царъ Калояна¹⁹⁾. Очевидно, думитѣ ὡς εἰρήκειμεν трѣбва да се свържатъ съ това посочване. Въ такъвъ случай, правилното четене на текста на Георги Акрополита ще бже: τὸν δὲ τοῦ Ἀσάν παῖδα Ἰωάννην, ἀφήλικα ἔτι ὄντα, ὡς εἰρήκειμεν, κρύφα τις λαβών περὶ τοὺς Σκύθας κεχώρηκε²⁰⁾, сиречь: „Сина на Асѣня, Иванъ, който бѣше, както казахме, още невръстенъ, нѣкой тайно го взелъ и го отвелъ при скититѣ“. Когато изразитѣ ὡς εἰρήκειμεν се отнесе къмъ онова

¹⁶⁾ Такова е четенето на cod. Ambros. A. 202 (вж. A. Heisenberg, Studien zu Georgios Akropolites, SB der philos.-philol. u. d. hist. Classe der k. b. Ak. W. München, Bd. II. Hf. IV. 1899, p. 512); ср. също G. Acropolita, ed. B., p. 26, 21.

¹⁷⁾ Такова е четенето у G. Acropol., ib., ed. B., pp. 26, 20—27, 1; ἐπὶ вм. περὶ; лат. преводъ: ... filius vero Asani Joannes clam ereptus, ut diximus, ad Scythas asportatur.

¹⁸⁾ За подобни случаи ср. Heisenberg, ib., p. XVIII: interdum revocat lectorem ad priora hac vel simili formula ὡς προεἰρήκειμεν velut 44. 8. 45, 24 cet., sed nihil narravit quo verba referas...

¹⁹⁾ Acropolita, ib., p. 21, 4—5.

²⁰⁾ Ср. Heisenberg, Studien..., p. 512, гдето погрѣшно е посочено четенето на бонското издание; въ cod. Marc. 407 се чете: ὁ δὲ τοῦ Ἀσάν παῖς Ἰωάννης, ὅπως ἔφηρος ὢν, παρὰ τοῦ κρύφα ληφθεὶς εἰς Σκύθας ἐχώρησε... Правилното четене на текста бѣ предложено още отъ С. Шестаковъ, В. Вр., IX. 1904, сс. 638—39, въ рецензия на Хайзенберговото издание: „ἐπεῖρκει, ὡς Α ὡς εἰρήκειμεν О. Разночтение весьма интересное. На сторонѣ чтения А то обстоятельство, что о судьбѣ сына Асѣня раньше въ действительности ничего не говорилось. Однако такую фальшивую ссылку можно поставить въ рядъ другихъ случаевъ того же рода у Акрополита... Чтение же А вызываетъ нѣкоторое внутреннее противорѣчье съ дальнѣйшимъ такъ какъ pg. 33 сынъ Асѣня Іоанъ, действительно, оказывается, жилъ долгое время въ русскихъ предѣлахъ, следовательно это не былъ только ложный слухъ, распущенный лицомъ его скрывшимъ (и что значить λαβών въ текстѣ Гейзенберга безъ ближайшаго опредѣленія поступка похитителя, укривателя?). Кромѣ того, небольшая перестановка въ текстѣ О могла бы даже установить связь съ предшествующимъ...“